

Canada deel 11

Regelmatig houden we telefonisch contact met onze 'tourleader' oftewel het thuisfront Mady en echtgenoot. Ook in Mission regent het en de regen is vandaag nog steeds alom aanwezig. Tig foldertjes heeft ze ons meegegeven, zodat we zelf een keus kunnen maken.

We besluiten het hotel voor één dag bij te boeken en morgen pas Victoria te bekijken. Om toch wat te doen te hebben gaan we naar het enige nationale park van Vancouver Island - Pacific Rim National Park. Rijden we via de oostkant dan ligt het park 320 km vanaf Victoria, maar vanuit de westkant is dat ongeveer 150 km met als eindpunt Fort Renfrew waar de weg ophoudt.

Een nadeel is dat er weinig wegen daar naartoe gaan en we via dezelfde route terug moeten naar Victoria. Tuinliefhebbers die we zijn willen we graag naar de Botanische tuin.

Eerst ga ik naar het politiebureau. Ze onderschrijven de vergissing en met een stempel wordt de parkeerbon nietig verklaard. Zo, dat varkentje heb ik gewassen!

Al is het in de auto behaaglijk warm, liever nog had ik de trip met zonnig weer gedaan, maar lieveren helpt niet.

In een folder is te lezen dat we voor deze trip zeker twee dagen moeten uittrekken. Er is zoveel te zien. De omgeving is een schitterende combinatie van bergen, regenwouden en ruige kustlandschappen. Hier kunnen we de Grote Oceaan in

al zijn glorie zien waar zeeleeuwen stoeien in de branding en zeehonden zich tussen de rotsachtige eilanden ophouden. Ik verheug me deze beesten te bewonderen in hun natuurlijke omgeving.

Gelukkig is het wat minder gaan regenen en op sommige plekken is het zelfs droog en zonnig.

De tocht door de bergen en langs de kust is adembenemend en regelmatig stoppen we op plaatsen om op ons gemak te genieten van de omgeving.

Over bruggen passeren we bruisende rivieren en kleine watervallen en als altijd word ik gefascineerd hoe het water kans ziet zich door nauwe spleten weet

te persen om wat roerig tot rust te komen in een meer.

Onderweg zien we een sportieve toerist met nogal wat bagage op een fiets.

Wat een prestatie met die steile hellingen! Overigens zien we hem regelmatig terug op onze tocht en hij presteert het zelfs ons in te halen omdat we diverse stops maken. Waarschijnlijk maakt hij een trektocht.....

Dan begint het weer te miezeren. We stappen bij een van de vele restaurantjes naar binnen en gebruiken daar de lunch met een schitterend uitzicht op de oceaan. Bij de tweede gratis kop koffie weigeren we de volgende koppen koffie. Ze blijven schenken en het is echt teveel van het goede.

Verder kunnen we rustig blijven zitten, ook al zijn we klaar met de lunch. Niemand heeft haast (behalve wij dan).

Het restaurant is tevens een B&B (Bed and Breakfast), waar de kamers bestaan uit kleine bungalows, verspreid over de berghelling. We zijn inmiddels al hoog in de bergen.

Wanneer we verder rijden, komen we plotseling eerst in mistflarden terecht en worden daarna geheel omsloten door de mist met nauwelijks zicht van 50 meter. Ik

begin me toch wat onbehagelijk te voelen. Verder vraag ik me in stilte af waarom we zo hoog de bergen in moeten om op het strand terecht te komen waar ik de zeeleeuwen en –zeehondjes te zien krijg. Peter is echter heel zeker dat we op de goede weg zitten en er zit niets anders op dan mijn ziel in lijdzaamheid te belijden.

Zo plotseling als de mist begonnen is, is die weer verdwenen. Het schemert al wanneer we aankomen op een verbreding van de weg. We stoppen daar om toch maar naar de weg te vragen. Druipnat van de regen ga ik een restaurant binnen en loop direct door naar de washroom. Aan de bar hangen wat mensen, maar die kijken op noch om. Niet bepaald uitnodigend om daarmee een gesprek te beginnen, vind ik, en ik loop door naar het einde van het restaurant. Het ligt aan zee en ik ga naar buiten om die van dichtbij te bekijken vanaf een steiger. Op de terugweg naar de auto zie ik een vrouwtje dat ijverig Geraniums aan het planten is in haar tuin. Tjonge.....met dit weer?

Het is de moeite waard, zegt ze, ook al is het slecht weer om naar de Botanische tuin te gaan. We moeten dan wel nog een heel stuk verder rijden en de weg houdt dan vanzelf op! Ik bekijk de smalle weg omhoog. Dat zal toch niet dat we op die manier de kust bereiken?

En inderdaad, de weg houdt op.

We stappen uit en bekijken een bord waar met grote letters vermeld staat dat we in The Wild Forest zijn. Verder wordt op het bord de tijden aangegeven wanneer er gidsen zijn en, inderdaad, wordt er melding gemaakt van zeeleeuwen en – honden.

Een smalle doorgang door het bos geeft toegang tot een looppad en we moeten tenminste tweeënhalf kilometer bergafwaarts afleggen om op het strand te komen. De botanische tuin zullen we waarschijnlijk onderweg ook wel te zien krijgen tijdens de wandeltocht. Nu zien we beiden dat toch niet zitten met die regen, de invallende duisternis en zonder een gids.

We hebben zeker een kwartier bij dat infobord gedubd.

Ietwat teleurgesteld stappen we in de auto. Peter heeft nauwelijks de auto op gang gebracht tot plots een zwarte beer ons pad kruist. Hij staat pontificaal midden op de weg. De beer kijkt ons aan en wij hem.Hij kiest eieren voor zijn geld en beklimt behendig een rots en verdwijnt uit ons gezichtsveld. Nu ben

ik niet zo bang uitgevallen, maar stel dat wij in ons uppie toch aan die wandeling zijn begonnen en oog in oog komen te staan met een beer! En ook dat nog, vanaf het infobord is de afstand tussen de beer en ons slechts een tiental meter.

Toch flink geschrokken hebben we de terugtocht heel pelan-pelan gereden met ogen op steeltjes in

de verwachting dat achter elke boom een zwarte beer zit.

Veilig in onze hotelkamer blikken we terug op deze vermoeiende dag die toch een geweldige surprise heeft opgeleverd.

Wordt vervolgd,
Mila